

1

Met stevige tred stapte ze door de oude straten van Annecy, terwijl ze haar ogen dichtkneep tegen de natte sneeuwvlokjes die onstuimig door de oude steegjes joegen. Windvlagen lieten haar smoezelige parka aan de onderzijde opwaaien. Maar Lana had het niet koud. Ze zweette zelfs een beetje door het snelle lopen. De band van haar stoere pet kriebelde op haar voorhoofd, haar blonde haar zat slordig in een staart. Door haar tengere gestalte en grove laarzen leek ze eerder op een puberjongen dan op een jonge vrouw.

Ze had nog maar twaalf minuten om de trein te halen. Waarom was ze niet eerder vertrokken? Ze moest uitwijken voor de winkelier van de chocolaterie die een reclamebord uitklapte. Niet kijken, niet groeten, doorlopen, dacht ze. Geen tijd te verliezen. Rattattattattattaa... rattattattattaa... deed haar rolkoffer, die ze driftig over de kasseien sleurde. Niet denken aan hoe de smalle straatjes straks zouden baden in het warme licht van duizenden lampjes. Niet denken aan de prachtig gedecoreerde cafés aan het kanaal met dekentjes, vuurkorven en *vin chaud*. Niet denken aan de gezellige avonden met vrienden op het terras. Niet denken aan de open haard waar ze in deze donkere dagen zo graag zat met Julien. Niet denken aan Julien! Rattattattattattaa... rattattattattaa...

Straks zou hij de lege planken in de kledingkast zien, haar jas missen aan de kapstok en ontdekken dat haar laarzen er

niet meer stonden. Geen eten op het fornuis, geen brandend vuur, maar een donker, koud huis. Ze had ook geen afscheidsbrief geschreven. Net goed. In gedachten stak ze haar middelvinger naar hem op. Maar misschien maakte het hem niets uit en kwam hij pas aan het begin van de nacht thuis, zoals de laatste weken vaker was gebeurd onder het mom van overwerken. En zij die het gepikt had, god, wat stom! Overwerken bij een nietige bank in een nog nietiger dorp, wie geloofde dat nou? Zij! Zij geloofde het. Lana van den Boomgaard, achtenwintig jaar oud, maar zo naïef als een kleuter. Wanneer werd ze eindelijk eens volwassen?

Het trillen van haar mobiel deed haar abrupt stilstaan. Zou Julien er nu al achter zijn, zou hij haar smeken terug te keren? Ze viste het ding uit haar achterzak en opende het appje met een bevende wijsvinger.

Weet je zeker dat je dit wilt? Ik mis je nu al. Hou je taai lieve Lana, xxx Denise

Haar beste vriendin wenste haar sterkte. Door Denise wist ze van Juliens geheim; Cathérine, een onnozel wicht van pas achttien jaar dat stageliep bij de bank in Cruseilles. Door Cathérine voelde Lana zich ineens stokoud en door Denise kwam ze straks te laat op het perron, bedacht ze geïrriteerd. 17.38 uur, las ze op het startscherm van haar telefoon. Nog acht minuten.

Het was inmiddels donker geworden. Het enige licht kwam van de gietijzeren lantaarns die piepend deinden op de aanwakkerende wind. Lana zette het op een holletje en alleen de fantastische profielen van haar zolen voorkwamen dat ze uitgleed over de sneeuw die een wit tapijt legde over de stad.

Hijgend en met steken in de zij van het rennen, opende Lana compartiment 15B. Gelukkig, geen andere passagiers. Ze gooi-
de haar koffer met een zwaai in het bagagerek, smeed haar rug-

tas en pet op het pluche tegenover haar en plofte neer. Een langgerekte fluit en de trein kwam hortend en stotend in beweging. Het was behaaglijk warm en met een beetje geluk kon ze vannacht nog een oogje dichtdoen door overdwars op de stoelen te gaan liggen. Ze had in het verleden wel anders meegemaakt als ze vlak voor de feestdagen met haar vader naar Nederland ging. Dat was alweer jaren geleden, voordat hij met haar Engelse stiefmoeder Susan over de wereld ging zwerven. Met een schok bedacht ze dat ze niet eens kon herinneren waar ze op dit moment waren. India? Tibet? Thailand? Ze voelde tranen opkomen en besloot dat het daar nu absoluut niet het moment voor was.

Uit de binnenzak van haar jas diepte ze de brochure op van het hotel waar ze vanaf overmorgen zou beginnen. Ze streek het glanzende papier recht en keek voor de zoveelste keer naar de afbeelding van het Amsterdamse scheve grachtenpand met de schattige klokgevel. WELKOM IN HOTEL HAPPINESS, stond er in zwerige letters boven. Ze moesten wel erg omhoogzitten om een advertentie op een Franse vacaturesite te zetten en uitgerekend haar in te huren. Lana had weliswaar haar opleiding toerisme afgerond, maar ze had nul ervaring. Jan Bloem, de eigenaar, was verheugd te horen hoe goed haar Nederlands was. Het feit dat ze vloeiend drie talen sprak, had voor hem de doorslag gegeven. Het feit dat er een onderkomen in het hotel beschikbaar was, had voor haar de doorslag gegeven.

Voor de beslagen ruit van de deur die ze had gesloten om helemaal privé te zijn, verscheen een gezicht. Met moeite schoof een forse oude dame hem open. Haar bontjas, overduidelijk nep, hing los over haar schouders. Een felgekleurde jurk, een ketting met gekleurde ballen rond haar nek en een grote, rode bloem in het zwartgeverfde haar maakten haar opvallende verschijning compleet.

Merde, vloekte Lana in zichzelf. Hier zat ze helemaal niet op te wachten, daar ging haar rust. De vrouw leek bedolven onder tassen en zakjes en kwam klem te zitten in de ingang. Lana moest wel opstaan om haar te helpen.

‘Pak eens aan, meisje, dank je wel. Ja, je zult wel denken... hoe kan er nu nog iemand binnenkomen? Nou, ik zal het je vertellen. Zowat de hele trein ben ik doorgelopen om een geschikte coupé te vinden en wat denk je? Ik heb hem toch nog gevonden. Dit is perfect, helemaal goed. Ach, wat zit ik nou tegen je aan te kletsen, waarschijnlijk versta je helemaal geen Nederlands. Stom, ik vergeet steeds dat niemand me verstaat,’ ratelde de vrouw in plat Amsterdams. Ze was even stil alsof ze nadacht en zei toen met een zwaar accent: ‘*Excusez-moi.*’

‘O, maar ik versta u wel hoor,’ zei Lana net iets te snel. Ze kon zichzelf wel voor de kop slaan. Beter had ze gedaan alsof ze Frans was of Engels was of Italiaans voor haar part, maar het was te laat. De kans op een relaxte tocht was verkeken.

‘Wat een toeval, en wat heerlijk om weer eens gewoon in mijn moerstaal te kunnen praten,’ zei de vrouw opgelucht terwijl ze haar spullen neerzette. Met tegenzin pakte Lana haar tas en pet om plaats te maken. Haar medereizigster zette een grote, geborduurd reistas op de grond, maar de plastic tasjes en papieren zakken kregen allen een plaatsje rondom haar op de bank. Er steeg een geur van gegrilde kip en gebakken aardappeltjes op, vermengd met het aroma van koffie. Het water liep Lana in de mond, sinds vanmiddag had ze niets meer gegeten. Behalve een mueslireep en een flesje water had ze niets meegenomen.

‘Hèhè, even bijkomen,’ zei de vrouw terwijl ze zich installeerde.

Met moeite produceerde Lana een glimlachje.

‘Maar schat, vertel, hoe heet je? Ik ben Lenie trouwens, Lenie Jansen.’

‘Ik heet Lana,’ zei ze bokkig. Het liefst had ze haar oortjes ingedaan en haar ogen gesloten.

‘Ach wat geinig, Lana en Lenie, maar een paar letters verschil. Ik had een buurmeisje dat Dana heette. Dat was helemaal grappig geweest; Lenie, Lana en Dana! Maar kind, je ziet helemaal pips. Heb je honger? Per slot van rekening is het allang etenstijd.’

Zonder haar antwoord af te wachten, toverde de vrouw allerhande bakjes uit de tassen en plantte die zo goed en zo kwaad als het ging op het tafeltje bij het raam. ‘Je hebt mazzel, want ik heb op je gerekend.’

‘Op mij?’ Lana trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

‘Ik ben vandaag jarig en dan wil ik niet in mijn eentje eten, vandaar.’

Lana begreep nu waarom de dame met de bontjas de lege compartimenten had genegeerd en bij haar was gaan zitten. ‘Het ziet er lekker uit... en gefeliciteerd natuurlijk.’

‘Neem, kind, neem zoveel als je wilt. Wijntje?’

Lenie had aan alles gedacht, tot servetten en bestek aan toe. En terwijl zij verder babbelde over haar jaarlijkse bezoek aan een oude vriendin en haar leven als weduwe in de Jordaan, deed Lana zich te goed aan plakken gevulde kalkoen, witlofrolletjes, aardappeltjes met tijm, gestoofde peertjes en rode wijn. Met verbazing stelde ze vast dat de Amsterdamse kon praten en eten tegelijk, allebei in rap tempo.

Bij het tweede wijntje begon Lana langzaam te ontdoeien. Haar wangen gloeiden en haar buik was warm door het heerlijke eten. Loom liet ze haar hoofd tegen de ruit leunen.

‘En jij?’ doorbrak Lenie haar monoloog.

Lana schrok op van die onverwachte vraag.

‘Wat ga jij doen in Amsterdam? Woon je nog bij je vader en moeder?’

‘Mijn moeder is dood,’ flapte ze eruit. *Flûte*, waarom zei ze dat nou, daar wilde ze het helemaal niet over hebben. Ze hoopte vurig dat haar overbuurvrouw het woord weer zou nemen, maar die bleef haar vragend aankijken. De stilte leek wel eeuwig te duren.

‘Maar dat is alweer lang geleden. Ik was toen tien jaar.’ Lana knikte ten teken dat het bij deze ontboezeming bleef en dat het gesprek wat haar betreft voorbij was.

‘Meissie toch, dat valt niet mee voor je.’ Weer stilte en weer die bemoedigende, vragende blik.

‘Mijn ouders waren naar Frankrijk verhuisd voor mijn vaders werk, vandaar dat ik daar ben blijven wonen,’ zei Lana alsof ze Lenie nog een antwoord schuldig was.

‘Ach zo,’ zei haar overbuurvrouw medelevend. Haar donkere ogen waren vochtig geworden.

Misschien kwam het door de wijn, het lekkere eten of de vermoeidheid of door alle drie tegelijk dat Lana alles er in een keer uitgooide. Zelfs over het bedrog van Julien vertelde ze en dat ze daarom op de vlucht was naar Amsterdam.

Geraakt door haar levensverhaal pakte Lenie een servet en snoot haar neus, niet wetend dat Lana haar nog niet eens alles had verteld. ‘Ik denk dat we wel een bakkie koffie verdiend hebben,’ zei ze en ze haalde een thermoskan tevoorschijn.

‘Op je gezondheid,’ zei Lana welgemeend en ze prikte in een overdadig stuk tartelette met appel.

‘Dank je wel, moppie, en dat je het maar naar je zin mag hebben straks in dat hotel. En als er wat is dan kom je gewoon maar naar me toe, Anjeliersstraat 127. Dat onthoud je toch wel hè?’

Lana knikte en bedacht dat ze voor de zekerheid het adres in haar mobiel moest zetten.

‘God, wat ben ik moe. Ik denk dat ik even een dutje moet doen. En jij? Ben jij niet moe?’

Lana knikte. ‘Komt van al dat lekkere eten.’

‘Nou, welterusten dan maar.’ Lenie legde haar voeten op de reistas en sloot haar ogen.

Lana pakte haar telefoon en zag dat ze veertien appjes had en zes gemiste oproepen. Ze was het ding helemaal vergeten omdat ze het geluid had uitgezet. Julien was in alle staten.

Waar ben je? was het eerste berichtje dat ze las. Laat iets van je horen, s’il te plaît, petit Lana, je t’aime xxxxxxxxxx

Alleen Denise had ze van haar plan verteld, maar ze had het bewust vaag gehouden. Julien had geen idee waar ze was. In gedachten zag ze de ongeruste blik in zijn glanzende bruine ogen en de naar binnen gezogen onderlip van de stress. Bijna kreeg ze medelijden, maar het was zijn eigen schuld, dacht ze er direct achteraan. Had-ie maar niet met die Cathérine... dat stomme kind... hoe kon hij? Gejaagd scrolde Lana door de teksten.

Lana, zeg me waar je bent? Ik ben zo ongerust xxx

Waarom neem je niet op? Weet dat ik alleen van jou houd, voor altijd.

Je kunt dit niet maken. Moet ik de politie bellen? Je weet hoe moeilijk ik dat zal vinden.

Bij het woord politie drongen meteen het lawaai van de sirenes en het flikkerende blauw van zwaailichten zich op in haar hoofd, de hulpdiensten die zich naar de onheilsplek spoedden. Er schoot een knoop in haar maag en een brok in haar keel. Automatisch zocht haar hand de speen in haar rechterjaszak. Met duim en wijsvinger drukte ze in de siliconen tuut waar Sophie-Anne zo hartstochtelijk aan had liggen sabbelen. Lana hapte naar adem. De brok in haar keel werd steeds groter, alsof ze langzaam gewurgd werd. Rustig, rustig, sprak ze zichzelf

toe. Het is zo weer voorbij, ademen, adem blijven halen. Ze concentreerde zich op de ronkende Lenie, die al lang en breed in dromenland was. De bloem was afgezakt tot aan haar oor, kousenvoeten lagen gekruist op de reistas. Een luide, langgerekte snurk toverde ondanks haar paniekaanval een glimlach op Lana's gezicht en door die ontspanning lukte het haar de brok in de keel weg te slikken. Opgelucht leunde ze achterover en ze bleef kijken naar de slapende vrouw. Het was aandoenlijk hoe ze daar lag, diep weggezakt in het imitatiebont van haar jas. Ontroerd keek ze naar Lenie, die zo lief haar eten met haar had gedeeld en naar haar had geluisterd. Julien had haar zeker aardig gevonden. Wat jammer dat hij er niet bij was. Waarom moest hij dan ook alles verpesten?

Lenie was bijna vijftig jaar getrouwd geweest en had haar toevertrouwd dat het in haar huwelijk ook niet altijd rozengeur en maneschijn was geweest, maar dat je er samen het beste van moest maken. Deed zij dat wel door zomaar van Julien weg te lopen? Had ze hem al niet veel eerder in de steek gelaten door hem telkens af te wijzen? En was hij ook niet altijd lief voor haar geweest? 'O, Julien...' kreunde ze zachtjes. Wat was er toch gebeurd met hen en wat was ze aan het doen? Zou ze hem bellen en teruggaan? Misschien was het toch niet waar van Cathérine en had Denise zich vergist. Misschien had dat wicht hem onverwacht te grazen genomen en had Julien er al lang spijt van.

Overvallen door verlangen toetste ze na een korte aarzeling resoluut zijn nummer in.

De mobiel ging wel acht keer over voor er opgenomen werd. Stilte.

'Hallo? Julien? Ik ben het, Lana,' zei ze met een schorre stem van emotie. Ze hoopte op zijn geruststellende warme woorden, maar hoorde alleen een zacht geritsel en even later een

heldere vrouwenstem. Zacht maar luid genoeg om het te verstaan klonk het: ‘Julien, hier, iemand voor je aan de telefoon.’

Dat was niet de stem van Denise. Het zou toch niet...

‘Lana?’ klonk nu de opgewonden stem van Julien.

‘Wie was dat?’

‘Dat was... ach, het is niet wat het lijkt.’

‘*Cochon!*’

‘Lana, niet ophangen! Waar ben je... ik...’

Meteen klikte ze het gesprek weg en blokkeerde zijn nummer. Daarna bleef ze stokstijf zitten, niet in staat om nog een vinger te bewegen, alsof de wereld was gestopt met draaien en ze zich plotsklaps onder water bevond. Er was geen geluid, alleen maar stilte. Wezenloos staarde ze door het raam, maar er was niets te zien, alles was donker. Het enige wat ze opving was de vage schaduw van haar gezicht dat weerspiegelde in het glas, alsof ze langzaam aan het verdwijnen was.

2

Het oude boerderijtje lag op de top van een heuvel, midden tussen de velden. In de zomer deden de koeien zich te goed aan het sappige gras, nu was het te koud en stond het vee op stal. Sneeuwvlagen belemmerden het zicht, desalniettemin zag Julien dat de lichten van hun huis niet brandden. Wat vreemd... Lana was er altijd als hij thuiskwam. Hij zwaaide heen en weer met zijn bovenlichaam alsof hij daarmee de oude deux-chevaux een extra zetje kon geven. Zijn donkere krullen dansten mee met elke beweging maar de oude bak ging niet harder. Trillend en ronkend besteeg het de slingerende weg naar boven. ‘Kom op kreng, laat me nu niet in de steek,’ bad hij hardop. Hoe vaak had hij hier niet stilgestaan omdat de motor er domweg mee ophield als het te koud was buiten. En hoe vaak had Lana hem niet gezegd uit te kijken naar een andere auto. Maar hij kon het niet helpen zo gehecht te zijn aan de ouderwetse Eend met de eenvoudige handpook. Gelukkig, hij had het in een keer gered. Gejaagd draaide hij de voormalige hooischaar in die dienstdeed als garage.

‘Lana!’ riep hij al voordat hij binnen was, en nog eens in de hal: ‘Lana, ben je er?’

Met kloppend hart rende hij de woonkamer in: ‘Lana?’ Er was niemand. Met een angstig voorgevoel liep hij door en keek over de oude chesterfieldbank naar het provisorisch ingerichte keukentje met de antieke gasbrander en de houten kastjes.

Ook daar was ze niet. Misschien was ze ziek en lag ze op bed. Julien stormde met zijn lange benen de trap op naar de slaapkamer, maar zelfs in het donker wist hij meteen dat het vertrek leeg was. Ze zou toch niet...

Aarzelend liep hij naar het zijkamertje en duwde zachtjes de deur open. Met één handbeweging klikte hij het schemerlampje aan alsof het routine was, maar niets was minder waar. Maanden had hij hier niet durven binnengaan. De aanblik van het ledikantje met het roze dekentje en het knuffelpopje in de hoek deed zijn adem stokken. Trots had hij hier de muren geverfd en er met sjablonen beertjes op gemaakt. Hoe welkom was Sophie-Anne geweest en hoe kort hadden ze van haar kunnen genieten. Julien begon te rillen, voelde een scherpe steek in zijn maag en zakte door zijn knieën. Kermend bleef hij tegen de muur aan zitten.

Toen de ergste pijn weggezakt was, kwam hij weer in actie en grabbelde de mobiel uit zijn broekzak. Stom, die had hij als eerste moeten checken. Maar nee, er waren geen appjes, geen berichten en geen gemiste oproepen. Zijn hersenen draaiden op volle toeren. Vanochtend zat ze zoals gewoonlijk voor zich uit te staren en had ze zijn kus ten afscheid flauwtjes in ontvangst genomen. Daarna was hij, zoals elke ochtend, vertwijfeld naar zijn werk vertrokken. De afgelopen maanden was Lana alleen maar op de boerderij gebleven, ze was tot niets te bewegen. En als ze ergens heen zou gaan, dan zou ze het hem altijd laten weten, behalve als ze kwaad was. Maar waarom zou ze in godsnaam boos op hem kunnen zijn?

Opeens flitste er een verschrikkelijk vermoeden door zijn hoofd. Ze wist het! Ze wist het van hem en Cathérine. Nee, nee, god, alsjeblieft, laat het niet waar zijn. In één keer schoot hij omhoog, vloog naar beneden, deed het licht aan en zag in een oogopslag dat haar jas en laarzen wegwaren. 'Nee,' kreunde

hij en hij rende terug de trap op naar de slaapkamer. Er lag nog nauwelijks kleding in de kast, de rolkoffer was weg en in de badkamer waren haar toiletpulletjes verdwenen. Hij pakte zijn telefoon en belde Lana, maar ze nam niet op en het ding schakelde over op de voicemail. ‘Lana!’ schreeuwde hij wanhopig, ‘Lana, waar ben je?’

Denise, schoot het door zijn hoofd, Denise moest het haar verteld hebben of in ieder geval weten waar ze was. Julien toetste haar nummer in en wachtte ongeduldig op respons, maar ook zij nam niet op. Al append liep hij de schemerige kamer in en hij liet zich op de bank vallen. Waar zou ze kunnen zijn? Zeker niet bij haar vriendin die in een piepkleine studio samenwoonde met die bullebak van een Bertrand, tenminste, zo noemde Lana hem. Bij de buurman, Jean-Claude, die ze elke dag hielp met de koeien? Nee, dan zou ze haar kleding niet hebben meegenomen. Haar vader misschien? Zoveel contact had ze niet met Frank en Susan, maar het zou kunnen. Het duurde even voordat hij verbinding kreeg met het nummer van zijn schoonvader. Na een paar seconden van vreemde klikgeluiden op een krakerige lijn hoorde hij plots zijn stem, luid en duidelijk.

‘Bonjour, Julien. Man, wat een verrassing.’

‘Hallo, Frank.’

‘Ça va?’

‘Eh... oui, ça va,’ loog hij.

‘Ik was juist van plan om jullie te bellen.’

‘O ja? Wat toevallig.’

‘Dat is geen toeval, toeval bestaat niet in de kosmos. Dit is pure synchroniciteit.’

‘O.’

‘Zeg Julien, wat doen jullie met kerst?’

‘Eh... dat weet ik nog niet.’ Lana was dus niet bij haar va-

der, constateerde hij. Het was beter haar verdwijning nog even voor zichzelf te houden, straks was ze weer terug en dan had hij Frank voor niets de zenuwen bezorgd. ‘Waar zitten jullie? Je klinkt ver weg?’

‘We zijn in Thailand, dat is fantastisch rond deze tijd. Luister, Susan en ik hadden een geinig plannetje bedacht.’

‘O ja?’

‘Ja, we wilden jullie uitnodigen om de feestdagen gezamenlijk te vieren op Ko Samui.’

‘Ko Samui?’ herhaalde Julien om tijd te rekken. Wat moest hij in godsnaam antwoorden?

‘Dat eiland is een paradijs! Palmbomen, blauwe zee, wit strand, wat zeg je ervan?’

‘Klinkt goed. Ik... eh... ik zal het met Lana bespreken, ze is er nu niet.’

‘Ach, mijn kleine meisje, ik mis haar. Hoe gaat het met haar, is ze er al een beetje overheen?’

‘Moeilijk te zeggen.’

‘En jij? Eén ding: voel je niet schuldig. Het is niet jouw schuld, oké?’

‘Oké.’ Schuldig? Julien had zich geen moment schuldig gevoeld. Hoe kwam hij daar nou bij? Het was niemands schuld. Was het maar zo, dat was een stuk makkelijker geweest.

‘Hebben jullie je leven alweer een beetje op de rit?’

‘Nou... eh... zo ongeveer.’

‘Ach, weet je, die dingen hebben tijd nodig, ik word er nog weleens zwetend wakker van. Mediteren helpt, heb je het al eens geprobeerd?’

‘Nog niet,’ zei Julien, die dat ook zeker niet van plan was. Zweverige flauwekul, alsof je daarmee je kind terug kon halen.

Zijn schoonvader was ver voor de pensioenleeftijd gestopt met werken en in de esoterie gedoken. Volkomen gedesillusi-

oneerd over de rechtsgang hield hij het gezien als jurist en hij was met zijn tweede vrouw Susan, al dan niet mediterend, over de wereld gaan zwerven.

‘Oké, oké, dat komt nog wel. In ieder geval is het goed voor jullie om er even tussenuit te gaan, zonnetje op je bol, een beetje snorkelen, heerlijk toch?’

‘Frank, bedankt voor het aanbod, erg aardig van je. Ik vraag het Lana zodra ze er is, goed?’

‘Ja man, uitstekend. Ik hoor het wel. Ik moet nu gaan, onze yogales begint. Kus aan mijn lieve Lana en heel veel groeten, ook van Susan. Ciao.’ En zonder dat Julien nog iets terug kon zeggen, hing Frank op.

Voor het eerst werd Julien uitgenodigd om vakantie te houden met zijn schoonouders, net nu Lana was verdwenen. Zijn maag begon te rommelen. Hij moest iets eten wilde hij nog normaal kunnen nadenken en actie ondernemen. In de keuken vond hij slechts een homp brood, een stuk kaas en een staartje rode wijn. Zonder moeite te doen om een glas te pakken, zette hij de fles aan zijn lippen en klokte het in een keer naar binnen. Hij kreeg het warm en zijn armen begonnen prettig te tintelen van de alcohol. Een snerpend geluid deed hem zich vastklampen aan het aanrecht. Een seconde later drong tot hem door dat het de deurbel was. Lana?

Op onvaste benen en draaierig van de wijn op zijn nuchtere maag haastte Julien zich naar de gang en hij gooide de deur met een zwaai open. Maar het was Lana niet, daar stond... Cathérine. Even viel hij stil, maar hij herstelde zich en beet haar toen teleurgesteld toe: ‘Ben je helemaal gek geworden om naar mijn huis te komen?’

Cathérines grote blauwe ogen vulden zich met tranen. ‘Sorry,’ fluisterde ze bijna onhoorbaar. Sneeuwvlokjes sierden haar donkere haar dat afstak tegen de sprookjesachtig witte wereld

op de achtergrond. Haar rode wollen jas, die ze strak om zich heen trok tegen de kou, liet duidelijk haar rondingen zien. Julien huiverde. Hoe troostend was het geweest zich te laven aan haar warme mond en zachte lichaam. Met haar strelingen en naïeve overgave had ze hem voor even alle ellende en verdriet doen vergeten.

‘Nee, ik moet sorry zeggen,’ zei Julien omdat ze per slot van rekening niet eens van Lana’s bestaan afwist. ‘Het is alleen... het komt nu niet goed uit, je had moeten bellen. Toe, niet huilen.’ Hij pakte haar handen om haar te kalmeren.

‘Ik miste je gewoon.’

‘Ach Cathérine,’ zei hij, zoekend naar woorden. Julien kon niet zeggen dat hij haar ook miste, want dat was niet zo. Lana miste hij, althans de Lana van vroeger.

De jonge vrouw trok haar handen uit de zijne en sloeg haar armen rond zijn nek. Ze moest daarbij op haar tenen staan omdat hij een stuk langer was, ongewoon lang voor een Fransman. ‘Julien, ik wil alleen maar bij je zijn. Alleen maar bij jou.’

Haar hete adem streefde zijn oor. Het was zo verleidelijk om haar te kussen en zich aan haar over te geven. Halfslachtig aai-de hij over haar rug. Wat moest hij nou? Hij kon haar moeilijk weer de sneeuw in sturen.

‘Kom maar binnen, buiten is het veel te koud.’

Snel glipte ze langs hem de hal in en Julien liet zachtjes de deur in het slot vallen.

Bij binnenkomst merkte Cathérine meteen het familieportret op dat boven de open haard stond. Julien herinnerde zich dat de foto voor een habbekrats was geschoten in de supermarkt als reclamestunt bij de aankoop van een nieuw merk luiers. Stralend was Sophie-Anne op de kruk tussen hen in gaan staan en ze lachte haar kleine tandjes bloot. Lana en hij hielden haar

stevig vast en keken beiden trots lachend de camera in. Tot zijn spijt flapte Julien de tragedie van hun kind er meteen uit, evenals de daaropvolgende depressie van Lana. Dat Cathérine de meest waarschijnlijke reden was van haar overhaaste vertrek, liet hij maar achterwege.

Klappertandend zeeg Julien neer op de bank en hij sloeg de armen voor zijn pijnlijke maag. Zodra hij aan zijn dochtertje dacht, draaide zijn maag in een pijnlijke knoop en kreeg hij het onvoorstelbaar koud. Hij had gedacht dat Cathérine boos rechtsomkeert zou maken omdat hij zijn relatie verzwegen had, maar tot zijn verbazing was ze totaal niet uit het veld geslagen en juist met hem begaan. ‘Lieveling, wat jij allemaal hebt moeten doorstaan. Eerst je kindje en nu je vriendin. Het is maar goed dat ik naar je toe gekomen ben...’ Cathérine schopte haar laarzen uit en kroop dicht tegen hem aan op de chesterfield. De rillingen en pijn ebden langzaam weg uit zijn lijf. ‘Mijn arme, arme Julien,’ fluisterde ze in zijn oor en ze begon zachtjes zijn schouders te masseren. Julien voelde zich als was onder haar handen. Dit moest stoppen voordat het te laat was.

‘Cathérine, ik...’

‘Sst... Stil maar, schatje. Ik zal jou eens lekker verwennen.’ Ze gaf hem zoentjes in zijn hals en kroelde met haar nagels door zijn krullen. Wat was dit heerlijk. Hoe verlangde hij ernaar om gestreeld en gekust te worden, maar het was Lana door wie hij in vervoering gebracht wilde worden en niet door Cathérine. Zijn allerliefste was spoorloos verdwenen, god mocht weten wat haar allemaal kon overkomen. Hij moest haar zoeken en Cathérine moest weg, maar hoe?

Julien schoof voorzichtig opzij. ‘Wil je wat drinken?’ probeerde hij tijd te rekken. Maar Cathérine gaf niet op en ging schrijlings over hem heen zitten. ‘Straks,’ zei ze en ze begon zijn nek te kneden. ‘Liefje, wat een stress heb je daar.’ Zachtjes

duwde ze haar volle borsten tegen zijn gezicht, likte zijn oor en knabbelde aan zijn lelletje. Hoe wist ze dat hij daar niet tegen bestand was? Plots draaide ze haar welgevormde lijf in een glijdende beweging naast het zijne. Haar hongerige hand zocht een weg onder de schipperstrui, over zijn buik naar beneden, en schoof tussen zijn broeksband door. *Ga door, ga door*, schreeuwde zijn lijf. *Stop*, schreeuwde zijn verstand. Met bovenmenselijke zelfbeheersing greep Julien haar pols vast. ‘Dit kan niet,’ zei hij resoluut.

‘Maar waarom niet?’ Cathérine keek hem waterig aan met die diepblauwe ogen. Haar gave huid ging bijna helemaal schuil achter diepbruine lokken, twee schattige schuifspeldjes zorgden ervoor dat ze niet als een gordijn voor haar ogen hingen.

‘Mijn vriendin... ik ben nog niet over haar heen,’ zei hij, ondanks het feit dat hij haar het liefst meteen had besprongen. Hij rukte zijn ogen van haar los, sprong op en begon op en neer te lopen. Hij moest zichzelf bij elkaar pakken.

‘Liefje, kom nou hier. Het is al bijna nacht. En waar hebben we het over? Je ex...’

Ex? Dat kleine woordje deed zijn maag nogmaals ineenskrimpen. Niks ex. Over zijn lijk dat Lana zijn ex zou worden. ‘Het spijt me, maar ik ben gewoon te verdrietig om te vrijen,’ loog hij. De waarheid was dat hij vanaf nu schoon schip moest maken, wilde hij zijn grote liefde niet voorgoed kwijtraken. En wat als ze opeens toch voor de deur zou staan?

‘Kom, ik breng je naar huis,’ zei hij en hij beende met grote passen naar de gang. Beteuterd zocht Cathérine naar haar bontlaarsjes, die ergens onder de bank moesten liggen.

Toen Julien haar jas van de kapstok pakte, hoorde hij ergens in huis zijn mobiel overgaan.